

Ujból áremelést kérnek a szegedi mészárosok.

(Saját tudósítónktól.) Mellis Lajos és társai beadványt intéztek dr. Somogyi Szilveszter polgármesterhez és a husarak újból megállapítását kérték. A polgármester áttette az iratokat dr. Szalay József főkapitányhoz, aki péntek délelőttre egybehívta a közlélmézési- és ármegállapító-bizottságot, hogy a bizottságok tagjainak meghallgatása után az árak megállapíthatók legyenek.

Az ülésen dr. Szalay József főkapitány elnökölt, aki a Mellis és társai által előterjesztett árakat a következőkben ismertette:

Marhahus levesnek, vagy gulyásnak	6.—K
Marhahus pecsenyének	6.40,,
Borjuhus eleje	6.—,,
Borjuhus (hátulja) szeletnek	6.40,,
Borjuhus pörköltnek	5.60,,

A régebbi, illetve jelenlegi árak a következők: marhahus levesnek vagy gulyásnak 4.80, marhahus pecsenyének 5.40, borjuhus eleje 5.50, borju hátulja 6.—, borjuhus pörköltnek 5.— korona.

Az ülésen jelenlevő husiparosok természetesen az áremelés mellett voltak, míg a bizottság többi tagja, nagyon helyesen, csak abban az esetben akart az áremeléshez hozzájárulni, ha arra kényszerítő körülmények hatása alatt feltétlenül szükség van.

Kiss Géza felszólalásában azt igyekezett bizonyítani, hogy az áremelés feltétlen szükségességéhez nem sok magyarázatra van szükség. Szerinte az élőállat annyira megrágult, hogy az áremelés indokolt.

Bagáry Kálmán előadja, hogy az ország marhaállománya alig husz százalékkal csökkent.

Vass Jenő: Az az egyedüli kérdés, mibe kerül azelőtt és mibe kerül most élőszuliban a marha. Az e heti bécsi vásáron 418, a budapestin 430 korona volt a legmagasabb ár.

Weiner Miksa információi szerint eleget marha van az országban.

Wimmer Fülöp azt szeretné, ha ki lehetne vinni, hogy a hatósági ármakszimalás ne üres betű legyen, hanem be is tartassék. Az árakat — mondta — az állatállományhoz képest kell makszimalálni.

Dr. Szalay József: Szerintem a bizottsági tagok többségének az a véleménye, hogy abban az esetben, ha az élőállat ára makszimalizálnék, a tulságos áremelkedés elkerülhető lenne.

Kiss Géza azt ajánlja, hogy a hatóság rendelkezzen el próbavágást és ennek alapján állapítsák meg az árakat.

Dr. Szalay József elnök kimondja a bizottság határozatát, amely szerint azt a javaslatot terjeszti a szombati tanácsülés elé, hogy a borjuhus-árak felemelésének szükségessége nem forog fenn. A beadvány többi része fölött is a tanács fog határozni.

A közönség, az árak egyre való fölcsigázásával szemben joggal várja a leghatósabb védelmet és a legalaposabb munkát a bizottságtól és a tanácstól. Mindenesetre kedves a mészáros uraktól, hogy a borjuhus árának emelésétől elállottak és most már csak a marhahus árának emelését kérik. A közönség bizonyára azon a véleményen van, hogy a dolog nem annyira sürgős, hogy

már szombaton dönteni kelljen benne és hogy a tanács elvi viták helyett pozitivumokat igyekszik szerezni arról, hogy jogos és indokolt-e a mészárosok kérése.

Eötvös Károly a fehér asztalnál.

— Szegedi epizód a vajda életéből. —

(Saját tudósítónktól.) Eötvös Károly egy alkalommal megfordult Szegeden is. Egy párszor Bánffy báróval is lejött, legutóbb pedig akkor járt Szegeden, amikor mint az első kerület képviselőjelöltje, elmondta programbeszédét. Azóta nem látogatott el hozzánk.

Nyolc év előtt direkt egy vacsorára jött le. Érdekes ennek a vacsorának a története. E sorok írója külföldi utjáról hazatérőben, megszállt Budapesten ahol néhai Lipsey Ádám vacsorára invitálta a Metropolba, meg a Banda Marci muzsikájában gyönyörködni. Vacsora közben az étterembe lépett Eötvös Károly és amint megpillantotta Lipsey Ádámot, egyenesen az asztalunk felé tartott, ahol helyet foglalt.

Egy hónapig nélkülöztem a hazai falatokat, természetesen pörkölt került az asztalra. Jó étvágygal falatoztam, amit észre vett a vajda és így szólt:

— Rég ehettél öcsém paprikás félért, mert ugyancsak falatozol.

— Bizony egy hónapja már képviselő uram. Hanem ez nem igen jó pörkölt. Nincs is párja a szegedinek.

— Mit értesz te hozzá, öcsém — szólt a vajda. Ha túl a Dunán nem jártál és ha ott nem ettél pörköltet, nem tudhatod, hogy mi a jó.

— De képviselő uram, a szegedi pörköltnek nincsen párja. A legpompásabbat ott is csak egy helyen lehet kapni, szép asszony főzi, akinél jobbat senki sem tud asztalra tálalni. Tessék megpróbálni.

— Ettél a főztjéből, Ádám? — érdeklődött a vajda.

— Ettem, elsőrendű, — igazolt Lipsey.

— No öcsém, elfogadom a meghívást és majd értesítéssel leszünk, hogy mikor érkezünk Ádámmal.

— Csak szavát ne vedd a vajdának, mert akkor nem jön le — tréfálkozott Lipsey.

Három hét múlva levél érkezett Lipseytől, aki arról értesített, hogy szombat este érkezik a vajdával. A levéllel a zsebemben beállítottam Balogh Károly városi tanácsnokékhöz és ott elmondtam a vajdával való esetemet, a meghívást és közöltem, hogy Eötvös Károly már szombat este itt lesz és arra kértem Balogh Károlynét, lássa szívesen uri házában vendégül Eötvös Károlyt, marha pörköltre.

Természetes, készséggel ígérték a vendéglátást és el is készült az ingyeneknek való vacsora ama nyolc év előtti szombat estéért. Eötvössel együtt jött vacsorára gróf Pongrácz, Lipsey Ádám, a szegediek közül pedig Tömörkény István, a két Tasehler, Koós Elemér, Beck Pista, meg e sorok írója volt hivatalos és Lipsey Ádám diák fia, a kis Ádám.

Vacsora előtt a társaság kis üstön főzött törkölyt ivott, étvágycsinálónak. Majd kezdetét vette a vacsora. A tatárjárás óta olyan pusztítást nem vittek véghez Magyarországon. A félkezű Pongrácz gróf mellett ültem

és hétszer kellett a pörköltből kiadnom a tányérjába. Mindenki egekig magasztalta a pörköltet, meg a többi jókat, az izletesnél izletesebb falatokat. Vacsora után két karszéket tettek a vajda keze alá, aki pipára gyújtott és ugyancsak eregette az illatos verpeléti füstjét. A társaság az asztalnál maradt, felköszöntő nem volt és jobbra a vajda beszélt, akinek érdekes történeteit, a tiszaezlári pöréről való visszaemlékezését áhitattal halgattuk.

— Mit gondoltok, mennyit kaptam a tiszaezlári pörben való védelemért? Mert sokan azt hiszik, hogy százezreket kerestem. No ha tudni akarjátok, 37000 forintot kaptam és abból fedeztem az összes kiadásokat.

Hajnali fél 4 óra volt, amikor a vajda kivette a zsebéből az óráját. Megnézte és azt mondta:

— Ideje, hogy haza kászalódjunk. Szép lassan felkerekedett a társaság és bucsuzkodtunk. Mikor az ajtón kifelé indultunk, Eötvös Károly odaszólt hozzám, a kezemet megszorítva:

— Igazad volt öcsém. Ilyen jól még túl a Dunán sem lehet enni.

Az orosz hadügyminiszter beszédét is megcenzurálták.

Stockholm, április 14. A Rjecs hirt ad az orosz újságíróknak Suvajev új hadügyminiszternél tett látogatásáról, aki Szaszonov és Kvasztov példáját követve, meghívta a sajtó képviselőit és kifejtette előttük programját. Suvajev, az orosz cenzura által erősen megrövidített cikkek keretében, a következő nyilatkozatot tette a központi hatalmakról:

— A legfontosabb feladatunk most rokantaink újból való felhasználása. Míg Németországban és Ausztria-Magyarországban a sebészet valósággal csodákat tesz és a sebesültek rövid idő alatt visszamehetnek a frontra, addig a mi orvosi kezelésünk nem felelt meg a várakozásnak. A kolduló sebesültek, akik nyilvános jótékonyásra szorulnak: beteges tünet, amelyet nem lehet tűrni. Ha nem is térhetnek vissza a frontra, megfelelő foglalkozást kell számukra találni.

— A mi iparunk bármilyen sajnós is, hogy ezt be kell vallanunk, nem felel meg a szükségnek. A hadiipar az ellenséges táborban olyan fölényt mutat, ami bennünket annál nagyobb erőfeszítésre kell hogy serkentessen. Németország hadiipara valamennyi hadviselő államot árnyékba borítja. Igazságtalan és helytelen dolog volna, ha ezt nem vallanók be. Komoly ellenfelekkel van dolgunk, tehát avval is számolnunk kell, hogy a jelenlegi körülmények között döntő fordulat, egy megsemmisítő győzelem csak akkor következhetik be, ha nehéz feladatunknak teljesen tudatában vagyunk. Kérem az urakat, hagyják abba az ellenségnek — eddig szokásban volt — lebecsülését, minthogy az ellenség nehéz megpróbáltatások ellenére is, még távolról sincs kimerülve. A háború még sokáig tarthat. A városok és zemsztvók szövetségének, a haditechnikai bizottságoknak még nagy feladataik vannak és a hadügyminiszter semmit sem tehet, ha nem áll mögötte, mint zárt ércfal, az egész orosz nép, hogy a harctéren küzdő hőseinket győzelemre segítse.